

GERRIT (75) KAN ZIJN GARAGE NIET LOSLATEN

'INEENS MOEST IK ZELF DOOR DE APK ZIEN TE KOMEN'

Gerrit Mulder (75) werkt zestig jaar bij Garage Wielingenplein in de Utrechtse Rivierenwijk. Eerst als monteur, later als eigenaar van de zaak. Hij denkt voorlopig niet aan stoppen en sleutelt nog met veel plezier dagelijks aan auto's.

Bladeren in oude fotoboeken vindt Gerrit Mulder leuk. Eerst de korrelige zwart-witfoto's, daarna de inmiddels flets geworden kleurenbeelden van de jaren zeventig en tachtig. Van vrijwel elke auto op de foto's, of het nu een Volvo 343 of een Ford Escort is, weet Gerrit Mulder nog hoe de eigenaar heette en wat zijn beroep was. "Ah, dat was meneer Brugman. Die begon met een Tempo-driewieler met tweetakmotor om groente mee te verkopen", vertelt hij bij een van de afbeeldingen. Hij slaat weer een pagina om. Trots: "Dit was onze gele servicewagen. Michelin-poppetje en zwaailicht op het dak. Mooi hè."

MOEDER DEED HET SOLLICITATIEGESPRAK

1956 was het jaar dat Mulder zijn eerste auto's repareerde bij Garage Wielingenplein en sindsdien is hij er al zestig jaar aan verknocht. Allemaal vanwege die ene advertentie in het 'Utrechts Nieuwsblad'. De

tekst weet Gerrit Mulder nog precies: "Klein, druk garagebedrijf zoekt leerling-automonteur". Zijn moeder las het bericht en vond het wel iets voor haar Gerrit. Met de bus reisde ze vanuit hun woonplaats IJsselstein naar Utrecht om voor haar zoon Gerrit te solliciteren. Mulder kan nog zo aanwijzen waar ze moest hebben gezeten, want het kantoorje uit die tijd is nog intact. "Meneer van der Meer, de baas, legde zijn stofjas over een oude stoel, zodat mijn moeder niet vies zou worden."

GEEN RIJBEWIJS

Na het gesprek werd Gerrit aangenomen. De volgende dag kon hij meteen beginnen. Zonder rijbewijs en zonder zelf nog ooit in een auto te hebben gezeten, boog Mulder zich over de motoren van modellen die nu als klassiek en exclusief gelden: Opel, Fiat, Chevrolet, Ford. Hij begon met auto's poetsen en mocht daarna steeds vaker onderhoud en kleine reparaties doen: olie verversen, doorsmeren, band plakken. "s Avonds ging ik naar school, maar ik leerde toch het meeste in de praktijk. Heel anders dan nu natuurlijk. Een werkbank, gereedschap en een paar krikken, meer hadden we niet in de garage. We krikten de auto's op en gingen eronder liggen. Hele versnellingsbakken heb ik er zo uitgehaald."

TERUG NAAR DE SCHOOLBANKEN

Toen in 1975 de eigenaar van Garage Wielingenplein overleed, wilde Mulder het bedrijf graag overnemen. Daarvoor waren echter wel een patroonsdiploma en een middenstandsdiploma voor nodig. "Op mijn achtendertigste moest ik ineens weer naar school. Ik was de oudste van de klas. Het viel me niet mee. Op technisch gebied haalde ik alles in één keer, maar voor de theorie moest ik terugkomen. Uiteindelijk heb ik het toch gehaald." Een mijlpaal voor Mulder. Op de gevel prijkte nu zijn naam. "Ik herinner me een klant die zei: 'Gerrit, ik laat mijn auto maar vast door jou maken, want ene Mulder gaat hier de zaak overnemen.' Hij kende alleen mijn voornaam en wist niet dat ik die Mulder was!"

KINDEREN IN DE ZAAK

Hoewel hij nooit genoeg krijgt van het sleutelen aan auto's, is het toch vooral het contact met mensen dat het werk zo leuk maakt. "We zijn echt een buurtgarage en hebben daardoor veel trouwe klanten. Een flink aantal heb ik nog als baby gezien. Zo'n twintig

'IK WERK NIET MEER ZO HEFTIG ALS VROEGER'

jaar later komen ze dan zelf weer met hun auto hier." Ook zoon Arjan (47) en dochter Karolien (45) werken inmiddels bij Garage Wielingenplein. "Arjan hielp van kleins af aan al met sleutelen. Hij stond er met zijn neus bovenop. Karolien is manusje van alles. Ze doet veel: van klanten helpen bij de receptie tot het uitzuigen van auto's."

DIE VERTROUWDE GEUREN

Op zijn vijftenzestigste besloot Mulder de zaak aan zijn kinderen over te laten en met pensioen te gaan. Hij was van plan om thuis in zijn eigen garage lekker te gaan sleutelen aan zijn oldtimers. "Ik heb een

paar Fiatjes, een Ford uit 1954 en een Chevrolet. Daar maken mijn vrouw en ik rondritten mee op historische evenementen." Toch hield het idee om zich meer aan die hobby te gaan wijden niet lang stand. "Ik stapte mijn garage binnen en dacht 'moet ik hier nu alleen gaan werken? Die antieke auto's praten mooi niet terug.' Zo gauw hij kon, keerde Mulder terug naar zijn vaste stek op het Wielingenplein. Gezellig onder de mensen, in de vertrouwde geur van motorolie en benzine. "Ik werk niet meer zo heftig als vroeger. Dat hoeft ook niet, want we hebben vier goede monteurs in dienst. Voor mij zijn de kleine klussen, zoals onderdelen ophalen, banden plakken, auto's afslepen, klanten helpen. Soms blijf ik wat langer weg, omdat ik onderweg een praatje maak. Dat mag hè, als je eigenlijk met pensioen hoort te zijn."

'ALLEEN M'N ARM JEUKTE WAT'

Afgelopen zomer moest Mulder onverwacht een zware hartoperatie ondergaan. Alleen wat jeuk aan zijn arm had hij. Onschuldig, dacht hij... "Die ochtend ging ik nog op pad om banden op te halen, 's middags werd ik met spoed opgenomen in het ziekenhuis. Ik had twee bypasses en een nieuwe hartklep nodig. Ineens moest ik zelf door de APK zien te komen! Een hele schrik, maar ik ben er gelukkig snel van hersteld. Na de operatie mocht ik zes weken geen autorijden. Moeilijk! Ik kon bijna niet wachten. Zodra het weer mocht, ben ik regelrecht naar het Wielingenplein gereden. Diezelfde dag haalde ik nog ergens een auto op. Want één ding is zeker: de hele dag thuis zitten is niks voor mij." ■

